HUJARA SE VRAČA

Verdammt, sem mislil, da bom lahko v penziji užival in v miru gledal tekme, a glej ga zlomka, zadnjič so me spet poklicali s FIS, da pridem v Schladming malo uredit zadeve, ker je Wallner očitno še prezelen. Ne vem zakaj ne pokličejo tistega škrtega Pierena, ko sem bil nazadnje na slalomu, mi ni hotel zrihtati VIP karte, moral sem plačati vstopnino kot vsi ostali, niti bona za kosilo nisem dobil.

V glavnem, zadnjič so imeli v Kitzbuhelu spet celo štalo in krivec zato je bil seveda, kdo pa drug, spet Bode. Ta človek ne da mira, zdaj ko ne tekmuje več, se je spet pripeljal v Kitzbuhel ter pred svojim Bodemobilom pekel hamburgerje in talal Buda, seveda vsem vse zastonj. Wallner je znorel, ker na kosilo ni bilo nikogar razen Popova, pa še ta je pojedel le juho in jo potem odkuril žlampat k Bodeju. Ta si je nabavil tudi ferštеrker in med obema tekoma je bila tam fešta, ko je Ivica žgal na kitaro, po tekmi pa sta se mu pridružila še Myhrer in Feller, cela publika je bila tam, Gabalier pa je v VIP šotoru jodlal le samemu sebi in Schroecksnadlu.

Pod Planai sem prišel že dopoldne in našel Bodeja, ki je ravno postavljal roštilj in preverjal ferštеrker, spredaj pa sta na kavi sedela Ivica in Pavlek ter se zadovoljno muzala, ko je stari Kostelić gnal trenirat Rodeša, Vidovića in oba Kolega. »Je li, šta se vas dvojica smijete, ako vam je dosadno, uzmite svak par kolova pa ajde gore na hang!« »Dej stari spel se, zajebavi ti mulce, naj dva pa pust pr mir!« mu je zabrusil Ivica. Ante je ravno hotel znoreti, ko je zagledal mene: »O, herr Hujara, sehen sie, kakšna je ta mladina!« »Ja, ja, herr Ante« sem odvrnil in si mislil, kar prav ti je, zdaj mi jamraš, včasih si mi pa pil kri s svojimi postavitvami in gnjavljenjem na sestankih.

Kmalu sta se oglasila tudi zakonca Raich in se vljudno zahvalila Bodeju za gajbo pira, ki jima jo je poslal pred Sočijem. »A sta jo že spila, lahko dobita še eno!« »Saj ravno to je čudno« reče Marlies, »nisva je spila, ampak, ko sem šla zadnjič gledat v klet, je bila prazna!« »Hm« pravi Benni, »tudi Bernie je rekla, da je gajba prazna, ko mi je zadnjič vrnila ključ od kleti!« »Kaj pa je ta mala rabila ključ od kleti?« je sumničavo vprašala Marlies. »Ja, prišla je s Fellerjem in rekla, da ga zanima arhitektura staroavstrijskih kleti«. Marlies je počasi začela sestavljati dva in dva in ravno, ko se ji je že skoraj posvetilo, se je preventivno oglasil Bode »evo, vaju častim z Budom«. »Ja, mein Gott, enega bi pa menda res lahko spila« reče Beni in previdno pogleda soprogo, ki ostro odvrne »na guatt, ampak enega skupaj!«

Naslednji pride mimo Kristofferson in Ivica (ki je ravno priklopil kitaro) je takoj začel brenkati originalno verzijo Me & Bobby McGee. Henrik je na dušek spil dva Buda in z mrkim pogledom stopil do Millerja: »Ti, daj temu prascu Marcelu nekaj v hamburger, da bo zvečer pred slalomom dobil drisko!« »No, no, tega pa res ne morem« pravi Bode »ampak imam pa za tebe eno darilo!« »A res, kaj pa?« »Kupil sem ti knjigo, eno Shakespearovo dramo.« »O, hvala, obožujem Shakespeara, katero dramo pa?« »Henrik II.!« je prasnil v smeh Bode. Da se ne bi daleč naokoli slišale sočne vikinške kletvice je Ivica hitro prešaltal na verzijo od Janiske, Marlies pa se je začela tako smejati, da je Benni lahko na brzino zviznil še enega Buda.

Zvečer po slalomu je bilo pred Bodemobilom spet veselo, Wallner je že vnaprej odpovedal večerjo, nekaj časa se je sicer še dobrikal okrog Popova, ampak tokrat se je tudi ta hitro odpravil k Bodeju. Na višku večera je prišel Marcel in trio Ivica, Myhrer in Feller je takoj zašopal Simply the best. Ampak Marcelu se je zelo mudilo, »daj mi na brzino en pir Bode, fotr in Pum sta me komaj spustila za 10 minut, pa še to le, ker sem zmagal za več kot sekundo, dost mam tega sranja, letos, ko me ne gnjavi Laura, mi pa ta dva kapljata po glavi, to je definitivno moja zadnja sezona! Še dobro, da se najdejo tudi prijazni ljudje, recimo Kristoffersen mi je čestital za zmago in mi dal za poskusit domače norveške kolačke, ki jih je spekla njegova mama.

Ko sem se po koncu večera utrujen vračal v hotel, sem na glas razmišljal, da v smučariji nič več ni tako, kot je bilo. Toda v tistem trenutku se mimo na motornih saneh pripelje stari Kostelić in reče »o, herr Hujara, to se pa motite, nekatere stvari se ne bodo nikoli spremenile « ter usmeri žaromete proti strmini, kjer zagledam Ivico in Pavleka, kako vlačita kole v hrib, »zjutraj sta hotela biti frajerja, ali zna se!«